

KIRAZLAR ANTIŁAŐMASI

On dördümöze bastığımız bu yaz,

tam da bu tatil gününde,

çocukluğumuzu gömüyoruz en derinlere.

Ben, Zik, kirazların saplarını ayırıyorum,

masumiyetimiz bizden nasıl çekip alındıysa, aynen öyle.

Ben, Violette, bu meyvenin çekirdeğini ısırıyorum,

karşılışmamızın acısını asla unutmamak üzere.

Ben, Amos, yüzümü bu meyvenin suyuyla boyuyorum,

yüzümdeki kan rengi,

haha hep hatırlatsın diye bu keder dolu saatleri.

Ben, Satya, meyveden kalıntıları akıntıya bırakıyorum;

O'na, kaybolana ulaşsın ve göstereyin diye,

ittifakımızı nasıl mühürlendiğini, O'nun yitip gidişiyile.

Bundan böyle, bu nehrin sularını oluşturan damlalar gibi,

toplandık, bir olduk dördümüz de.

Tipki yoldaki çakıllar gibi saklayacağız

sırrımızı, sessizce.

Bugünden sonra "Mavi Kirazlar" dir adımız:

Bizler, Amos, Violette, Satya ve Zik, ant içeriz,

Ayrılmamak üzere birleştikimize.

Amos
Yol Filmi

Sigrid Baffert

AMOS Violette "Satya" ZIK

*“Sarhoşluk ve ölçülü bir hayat
yaşamamanın zevki.”*

Calamity Jee-Phen

8 Aralık 2007 Cumartesi – 08:04
A11 Otoyolu, Ferté-Bernard

“Ben teyzeyi deniyorum, sen de şu iriyarı esmeri al.”

Violette başıyla onayladı ve bana profilden gülümseyip, bir fatih edasıyla Clio’ya doğru yürümeye başladı.

Benzin pompasının çevresinden dolandım ve metalik gri 4x4’e yaklaştım. Şoför, saçları deniz tuzundan da beyaz bir kadındı.

“Pardon hanımefendi, acaba güneye doğru mu gidiyorsunuz?”

“Değişir. Siz hangi güneyi kastediyorsunuz, genç adam?”

“Brest’i. İki kişiyiz.”

“Sizi Saint-Brieuc’e kadar götürebilirim.”

“Teşekkürler.”

Aynı anda, Violette de bana, gelmem için uzaktan işaret ediyordu. İki aptala benziyorduk. Başımı hayır anlamında salladım. Tuhaf el kol hareketleri yapmaya başladı ama yerimden kıpırdamadım. Sonunda öfkeyle yanıma geldi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Amos?” diye fısıldadı burununu çekerek.

Öfkeli olduğunda hızması bile titreşir. Hele bir de nezleyse...

“Burn the maps,” dedim, 4x4’ün kumanda panelini göstererek.

“Ne börnzmeps’i?”

Ön camdan içeri bir göz attı. Torpido gözünün üstünde The Frames’in bir CD’si duruyordu.

“OK, anladım. İtiraz etmenin âlemi yok.”

Tezeye bizi içeri davet etti. Violette arkada somurtmayı tercih etti. Ben de şoför yanımı, Fransızlar’ın deyişyle ‘ölümün koltuğu’nu seçtim.

“Fırtına gözlü bir çingene prensini elimizden kaçırdık ya...” diye homurdandı Violette. “Arabası Clio bile olsa reddedilmezdi.”

Sorunun da zaten bu olduğunu söylememek için zor tuttum kendimi. Prens çok yer kaplardı. Hemen en sevdiğimiz oyuna, sessiz flört düellosuna girişirdik. Kafamızdaki düşünceleri dağıtmak için fazla gelirdi bize. Çünkü bu ani kaçışın amacı bu. Kafamızdakileri dağıtmak.

Birkaç hafta sonra Fransa’yı terk edecek, şehrimi ve arkadaşlarımı geride bırakacağım. Moralim deniz seviyesinin de altında. Onu yükseltmek isteyen Violette’in aklınaysa bu fikir geldi. Bir anda, hapşırırcasına. Birkaç gün önce bana telefon etti:

“Akşam kalkan son trene bineceğiz. Kırk sekiz saatlik yol, yalnızca sen ve ben. Ya da hayır, Brest’e kadar otostop çekeceğiz ve...”

Devamını tuhaf bir mırıltıyla getirdi.

“Kararın nedir, Amos?”

“Varım.”

Diğerlerine hiçbir şey söylemedik. Ne Zik’e ne de Satya’ya. Sırt çantalarımızı kaptık: Yedek don, uyku tulumu, fener ve bir kutu palmiye kalbi konservesi. Yol filmimiz 8 Aralık Cumartesi günü, çevreyolu çıkışında, erkenden başladı.

Geceyi sabaha bağlayan saatlerde, başparmağımız daha donmaya bile vakit bulamadan, şişe yeşili bir kamyonet bizi A11 otoyoluna kadar götürdü. Adam polyester yüzme havuzu satıcısıydı ve bir şovmenden daha gevezeydi. Benzin istasyonunda verdiğimiz molada artık havlu attık. Ayrıldıktan önce bize tüm temizlik robotu ve filtrasyon pompası modelleri için yüzde otuzluk indirim kuponları verdi.

“Annemin yüzü ta buradan gözümün önüne geliyor,” dedi Violette. “Bizim apartmanın avlusunda fasulye biçiminde bir havuz, ne fevkalade fikir ama!”

Yaşlı kadın, CD-çaların oynat tuşuna basarken, “Fonda biraz müzik çalsa sizi rahatsız etmez, değil mi?” diye sordu.

“O da bir hayran,” dedi arkamdan bir ses.

“Gerçekten mi genç adam? Siz de mi İrlanda pop rock’ı seversiniz?”

“Damardan bir Glen Hansard,” diye iç çekti Violette.

Gitarın ilk pasajları 4x4’ün koltuklarını titretirken, “Adım Jeanne,” dedi şoförümüz.

“Amos, Violette,” dedi Violette tüm uyuzluğuyla, müziğin gitgide artan desibellerini örtmek için sesini yükselterek.

Jeanne dikiz aynasından ona baktı.

“Bir gün erkek arkadaşım kaçmıştım,” diye bağırdı, sesi kısmadan. “Aşağı yukarı siz yaşlardaydım, Hague burnuna kadar gitmiştik. Oraya ‘Küçük İrlanda’ demiştik, o zamanlar ne hayalini kurardım...”

Vio ve ben, sevgili... Bu fikir beni gülümsetmişti. Teyze istediği şeyi düşünebilirdi.

4x4 asfalttan kilometreleri aşıyor, Beauce kırsalını geride bırakıyor. Dikiz aynasından Violette’i kısmen de olsa görüyorum. Düşleri camın buğusuna takılıp kalmış gibi. Son günlerde ruh hali çok değişken. Tam sevimliliği üstündeyken, bir anda neden bilinmez, bir midye gibi pat diye kapanıyor. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Nedeni, gidiyor olmam mı?

Hoparlörler kulakzarlarımıza Glen Hansard’ın gitar distorsiyonlarını şelale gibi boşaltırken, Jeanne bize bağırdı:

“Brest’te aileniz mi var?”

“Bir martı uçuşu uzaklıkta,” diye böğürdü Violette, “Saint-Mathieu burnunda.”

‘Beyaz yalan’ derdi Madeleine, Satya’nın iki büyükannesinden biri.

“Yılın bu döneminde okyanus, değerini bilene güzeldir,” diye gürledi Jeanne.

“Değerini biliyoruz!” diye bağırdı Violette.

“Görüyorum. Soğuğa rağmen son derece kararlı gibisiniz.”

“Ona diyecek iki çift lafımız var da.”

“Ah.”

Bense sessizim. Sağda, mavi bir tabelada “LAVAL 110 km” yazıyor. Midem buruluyor.

Bazı isimler, unutulmuşluğun asidinde çözülmeye bırakılmalı.

The Frames haklı. *Burn the maps*. Haritaları yakın.

Geri sayım başladı, yola çıkmama beş hafta kaldı.

Laval, her neredeysen, senden nefret ediyorum.